

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

§. VII. An Metropolitana & Patriarchica dignitates cum earundem juribus in Christum, vel in Apostolicam faltem à Christo immediatè promanantem auctoritatem, ceu suum principium reducendæ sint?

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

Metropolitanorum terminos, nec non Dioceseon & Patriarchatum limites indebitè statui ex politici regiminis formà. Et licet hæc aliquam illi viam (uti constat ex num. 3.) præstruxisset quoad materialem duntaxat finem ejusmodi descriptionem, ista tamen in Ecclesiastici regiminis constituendis sphaeris, ac juribus seu Paræcialibus, seu Episcopalibus, seu Metropolitanis, seu Patriarchalibus, ex altiori quopiam principio definienda erat. Videtur equidem Elliesius varijs in locis, seu paragraphis præsentis Dissert. Metropolitanarum seu Patriarchalium dignitatù institutiones unà cum eorundem differentijs ac prærogativis, reducere in antiquas Ecclesiarum consuetudines, ad stipulante etiam sexto Can. Nicæni Concilij, quo decernitur, antiquam servandam esse consuetudinem per Ægyptum, Libyam & Pentapolim, ut Alexandrinus Episcopus horum omnium habeat potestatem.

41. Nihilominus de hac ipsa consuetudine disquirere licet, quænam fuerit primæva ejus origo: siquidem ad consuetudinem publici juris vires obtinentem introducendam, ex jure tam Civili, quàm Canonico requiratur publicæ auctoritatis consensus vel expressus ac personalis, seu tacitus & juridicus. Ex Can. final. de Consuet. & lege De quibus. ff. De leg. Unde quæstio oribitur, quænam fuerit, non politica utique, sed Ecclesiastica auctoritas, per quam subsisteret jurium ac limitum Metropolitanorum, Patriarchaliumque origo ac præscriptio? Ipsemet namque Elliesius post medium præsentis §. 12. Jus Metropolitanæ super Provinciæ suæ limitibus inspectionis reducit etiam in 34. Canonem Apostolorum. Quomodò igitur istud jus in consuetudinem potiùs, ceu primævam sui originem, quàm in auctoritatem Apostolicam reducere fas erit? Quæ enim veritatis specie dicere liceret, in primitivâ Ecclesiâ Episcopos civitatibus secundùm statum Politicum Metropolitanis præpositos spontè ac citrà majorem sibi assistentem auctoritatem, sibi cœpisse arrogare aliquam simplicis Episcopali jurisdictione superiorem supra cæteros Episcopos Provinciæ præeminentiam? Quomodò ex ratione credere fas est, Episcopos in tanto numero, quantus est in qualibet seu Provinciâ, seu amplissima etiam Antiochenâ, vel Alexandrinâ Patriarchatùs Diocesi, absque majoris auctoritatis interventu, se ipsos spontè ac liberè subjecisse tum Metropolitanarum, tum unâ cum istis, Patriarcharum illorum jurisdictioni? Quomodò ejusmodi Hierarchica Episcopaliurum jurium erga Metropolitanas, atque horum erga Exarchos seu Patriarchas subordinationatio, vel ex aliquorum ambitione, vel ex præcise ad Politici Imperij fines respectu, absque supereminentiori quopiam auctoritate statui valuisset? Hanc igitur supereminentiorem auctoritatem Hierarchicam, jurisdictionem, seu Episcopaliurum, seu Metropolitanarum, seu Patriarchalium, seu Christi in terris vicariæ coordinationis principium & originem mox inquiremus.

An Metropolitanica & Patriarchica dignitates cum earundem juribus in Christum, vel in Apostolicam saltem à Christo immediate promanantem auctoritatem, ceu suum principium reducenda sint?

42. PRIMO. Cùm Ecclesiastica Hierarchia, secundùm sacrosanctum Tridentinum Concilium Sess. 23. Can. 6. Divinâ ordinatione sit instituta, videtur consequens, gradus quoque Metropolitanarum atque Patriarcharum, ex quibus unâ & Papatùs præeminentiâ, Episcopaliurum jurisdictione redintegratur Hierarchicus Ecclesiæ status, subsistere ex Christi Domini institutione.

43. Verùm distinguere oportet in Ecclesiâ duplex genus Hierarchicum, quorum alterum complectitur Ordinem Sacramentalium divinitus constitutam subordinationem: in quo genere non est distinctio simplicis Episcopi, ac Metropolitanis, seu Patriarchæ, imò ipsius etiam Papæ, cùm in omnibus istis sit unus species, idemque character Episcopalis Ordinis, nec adeo gradus isti inter se constituunt ordinem Sacramentalium Hierarchiam, nisi quatenus cum Sacerdotij ac Diaconatùs, aliorumque Altaris Ministrorum ordinibus conferuntur: atque de hoc Hierarchiæ genere loquitur præcise Canon Tridentinus, dum eam decernit Divinâ institutam ordinatione. Alterum proinde Hierarchicum genus in sancta Christi Ecclesiâ importat jurisdictionis Ecclesiasticæ coordinationem, cujus Caput noscitur esse Papatus, Divino institutus jure, cui subordinantur gradus tum Patriarchalis, tum Metropolitanæ dignitatum, ut simplicis etiam Episcopatum jurisdictionis: qui gradus tum quoad Dioceseon ac Provinciarum, districtuumque Episcopaliurum limites, tum quoad speciales prærogativas (in quibus Patriarchia Metropolitanis intrâ suam Dioceseon constituitis, & Metropolita Episcopis suâ Provinciâ contentis, non honore duntaxat, sed etiam jurisdictionis potestate præest, ac præeminet) nequaquam sunt juris Divini à Christo immediate sanciti: quamvis mediantibus Apostolis seu Apostolicâ saltem auctoritate, perpetuo S. Ecclesiæ statui annexâ interveniente, in Christum ac jus Divinum sint meritò reducendi, unâ cum Hierarchicâ eorundem inter se coordinatione; uti mox elucidabitur.

44. Secundo. Si de Apostolorum personis circa rem præsentem sit sermo, ipsemet Elliesius tum in sue Dissertationis præloquio, tum in §. 6. faterur, Joannem cæteris Episcopis Apostolicâ dignitate superiorem, jam senio rem videri aliquam Ecclesiarum Asiæ constituisse formam, perinde ac cæteri quoque Apostoli fuerant Episcopis à semet constitutis superiores. Esto igitur, Apostolos Ecclesijs à se fundatis, illarumque Episcopis jura quædam peculiariter præ cæteris, & in cæteras minime concessisse, atque Patriarchatum seu Exarchatum & Provinciarum divisiones

sequi X.

Metropolitanorum terminos, nec non Dioceseon & Patriarchatum limites indebitè statui ex politici regiminis formà. Et licet hæc aliquam illi viam (uti constat ex num. 3.) præstruxisset quoad materialem duntaxat finem ejusmodi descriptionem, ista tamen in Ecclesiastici regiminis constituendis sphaeris, ac juribus seu Paræcialibus, seu Episcopalibus, seu Metropolitanis, seu Patriarchalibus, ex altiori quopiam principio definienda erat. Videtur equidem Elliesius varijs in locis, seu paragraphis præsentis Dissert. Metropolitanarum seu Patriarchalium dignitatù institutiones unâ cum eorundem differentijs ac prærogativis, reducere in antiquas Ecclesiarum consuetudines, ad stipulante etiam sexto Can. Nicæni Concilij, quo decernitur, antiquam servandam esse consuetudinem per Ægyptum, Libyam & Pentapolim, ut Alexandrinus Episcopus horum omnium habeat potestatem.

itas
re
lica

liones non instituisse, atamen ex præinsinuatâ Elliesij confessione extat manifestum, Apostolicâ saltem auctoritatâ omnigeno Episcopatus, Metropolitanæque ac Patriarchalis dignitatis gradu superioris potestatem prævaluisse, ad formam Ecclesiasticæ Hierarchiæ, quoad diversimodas jurisdictionum Ecclesiasticarum prærogativas instituendam. Ne quæ Apostolis collectivè sumptis, seu in unum Oecumenicum Concilium coadunandis, tum singulariter Petro, ejusque adeo successori Divinitus est collata Apostolica auctoritas, ad perpetuum Ecclesiæ statum noscitur ex vi Divinæ institutionis propagata, & indefectibiliter propaganda. Quæ ergo post Apostolos in Ecclesia successu temporum sunt instituta Patriarchatum & Metropolitanarum Sedium, præ simplicibus Episcopatum jurisdictionibus dignitates, merito reducuntur in ejusmodi auctoritatem Apostolicam.

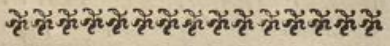
45. *Teriò.* Cùm Elliesius præsentis *Dissertationis* pag. 63. asseveret, antiquitus jam esse statutum, ut Episcopi electio confirmaretur ab Episcopis Provinciæ, præsertim à Metropolitanò, dilquiro, ex quâ, nisi Apostolicâ ad perpetuum Ecclesiæ statum vi Divinæ ordinationis transfundendâ auctoritate profuere potuerit hæc Metropolitanâ prærogativa? Ex quo enim fonte emanavit illud antiquitatis statutum, oportuit, majori Episcopis in terris pollere auctoritate, quæ antecederet ad Patriarchatum & Metropolitanarum institutionem, non poterat alia esse, nisi Apostolica. Dum præfactus Auctor pag. 66. rursus affirmat, Pontifices Romanos ordinandorum per universum Occidentem Episcoporum, potestatem sibi vindicasse, quo alio, quàm Apostolicæ auctoritatis jure id facere potuissent. In hac enim fundatur Pallij quoque Archiepiscopalis cum plena in suam Provinciam potestate concessio, cui eodem Elliesio fatente, antehac annexa erant Metropolitanica quoque, ordinandorum Episcoporum jura. Quandoquidem Regni Francici Metropolitanorum jura, *specificè* quoad Episcoporum electorum confirmationem, ipsismet etiam Regijs concordatis ad stipulantibus, Elliesio *ubi supra* teste, sint translata in Romanum Pontificem: qui fieri hoc potuisset, nisi ad hujus auctoritatem Apostolicam, Episcopali & Metropolitanâ dignitate superiorem habitus fuisset respectus? Quando ipsomet insuper Elliesio pag. 69. fatente, etiam ante Concilium Nicænum Metropolitanis ex consuetudine jus fuerat, Episcopos Provinciæ convocandi ad Synodum: unde hoc jus nisi ex potestate Episcopis ac Metropolitanis superiore, adeoque Apostolicâ, potuerat ortum habere? Et quia jus Metropolitanicæ inspectionis subsistebat ex 34. *Apostolorum* per Elliesium *allegato Canone*, quâ ratione negare quis ausr, id fundari in auctoritate Apostolicâ, tanquam primævo sui principio? Cùm præterea secundum Elliesium *præsentis* §. 13. Metropolitanæ olim fuerint ordinati ab Episcopis comprovincialibus; sed consuetudo postmo-

dum invaluerit, ut confirmarentur à Patriarchis: quâ nisi superiore, adeoque Apostolicâ in terris relicta auctoritate, fieri poterat hujusmodi juris vel dispositio, vel immutatio? Qualis Apostolicâ in Oecumenicis Concilijs etiamnum existens auctoritas ab auctore illo pag. 70. planè adstruitur, dum ait, à Synodo Chalcedonenſi fuisse illud ius concessum Patriarchæ Constantinopolitano, nec non Præsoli Ierosolymitano, ad Patriarchicâ erga Palæstinas dignitatem erecto. Cujus præterea Oecumenici Concilij auctoritate Apostolicâ factum esse, *præsertim* Parisiensis Doctor pag. 80. asseverat, ut à Synodo Provinciæ fas esset, recursum habere ad Synodum Diocesis.

Ad cujus rationis nostræ majorem firmitatem pro quarto expende mox deducendam rationem à priori, ex ipsismet Christi verbis auctoritatem Apostolicam instituens petitam. Duplex namque in Ecclesia Christi pro perpetuo ejus statu existit Apostolica auctoritas. Altera *16. Matth. cap.* ad solum Petrum cum jure successionis directâ, consistit in Clavibus Regni Cælorum, *indefinitè* ligandi & solvendi potestate stipatis. Altera dein *Matth. 18.* Collegio Apostolico quâ Ecclesiæ representativo, sicque Concilio Oecumenico, *vicariâ* Christi Apostolicâ auctoritate coordinato, per Christum concessa *indefinitè* ligandi & solvendi potestas noscitur ex præcælis Elliesij *12. & 13. §.* in pluribus Oecumenicis Synodis sanxisse varia Metropolitanicæ & Patriarchalis dignitatis jura, quemadmodum Concilij quoque Nicæni *Canon sextus* suâ auctoritate Apostolicâ firmavit consuetudinem præminentiarum Patriarchatum, Exarchis Alexandrino & Antiocheno intra limites ibidem delictos competentia: quamquam posteriores generales Synodi in his postmodum aliquam vel immutationem, vel restrictionem fecerint, pluribus præterea Patriarchalibus Sedibus erectis. Quis proinde negare ausr Apostolicâ *indefinitè* Concilij Oecumenici per Christum concessæ ligandi & solvendi auctoritati vim inesse, sui ipsius aliquam communicationem sub majori, minorive extensione seu coarctatione faciendi, sicque tum *distictis* simplicium Episcopatum, tum Provinciarum Metropolitanarum, tum Diocesis Exarchatum seu Patriarchatum, cum quadam inter se subordinatione, juri quoque adeo solvendi & ligandi vel præminentiori sublimitate, vel deprelliore quapiam subjectione constituendi? Et quoniam clavium *indefinitè* potestas Apostolica *Matth. 16.* Petro, ejusque successoribus promissa, *Joannis 21.* fuit collata *aliter*, per Christum ad unicum Petrum prolata verba, *Pasce oves meas: Pasce agnos meos.* Idcirco cùm & Episcopi & Archiepiscopi, & Patriarchæ sint Christi oves seu agni, noscuntur isti eatenus subiecti illi pastorali Oecumenico muneri, ut consequenter per illam potestatem Apostolicam possint Episcopi Metropolitanis, & hi Patriarchis subordineti, alioribus semper gradibus partem aliquam super subditis, de ligandi & solvendi potestate

state majorem communicando, sicque adeo Hierarchicæ subordinationis gradationes intra Ecclesiam decernendo: prout circa ipsam quoque Galliam à Romanis Pontificibus facturatum esse, mox ostendetur.

47. Nam quintò. Ipsemet Ellielius præfenti §. 10. profitetur, Arelatensem Episcopum in Gallia Sedis Apostolicæ Vicarium constitutum legi Epist. 5. hujus Pontificis ad Galliæ Episcopos, ubi hujus Vicariatus prærogativas etiam videre licet. Cujus Vicariatus jura latius extendisse videtur Symmachus Papa Epist. 10. ad Episc. Arelat. Eundem Vicariatum in Gallijs confirmat Auxanio Vigilius Epist. 8. & Pelagius Epist. 21. Gregorius item Magnus vices suas in Regno Childberti, usumque Pallij Vigilio Arelatenfi concessit lib. 4. Epist. 40. Ac demum Ioannes VIII. suas in Gallia vices Rothagno Episcopo Arelatenfi commisit. Idem postea titulus Bonifacio Moguntino Episcopo delatus est à Zacharia Papa Epist. 5. Rhemensis insuper Metropolitæ Primatum suæ Diœceles concessit Adrianus I. Epist. 15. ad Tilpinum Rhemensem. Trogoni Metensem Episcopo suum Vicariatum tribuit Sergius, juxta ejusdem Pontificis Epistolam relacam Tom. 7. Conciliorum columnâ 1799. Ioannes VIII. Vicariatum in Galliæ & Germaniæ provincias contulit per litteras ad Episcopos Galliæ datas, & relatas Tom. 9. Concil. pag. 221. Denique Gregorius VII. Primatum Ecclesiæ Lugdunensi concessit super quatuor Provincias, juxta litteras adductas Tomo 10. Conciliorum columnâ 220. & 221. quam Primatus, aut Vicariatus potestatem à Romanis Pontificibus Episcopis Gallicanis concessam, Ellielius circa finem disti §. 10. revocat ad sequentia capita: tum Formatarum tribuendarum, tum convocandi Concilij Diœcesani: tum referendi ad Pontificem de majoribus causis, tum cavendi, ut Canones observarentur, fidelesque maneret illibata: superaddito quandoque etiam jure appellationum à Metropolitanorum judicijs. En igitur clara inter Galliam argumenta præminentiarum Ecclesiasticarum in Metropolitanos & Primates collata per auctoritatem Apostolicam Romanorum Pontificum.

DISQUISITIO XI.

Quanta sit Romano Pontifici auctoritas erga jura Regia, causas Ecclesiasticas præsertim concernentia?

§. I.

1. Hæc disquisitioni ansam præbent, quæ tertio Declarationis à Clero Gallicano Parisijs anno 1682. editæ articulo habentur asserta: Valere scilicet regulas, mores, & instituta à Regno & Ecclesia Gallicana recepta. Num enim sub Regni institutis ac moribus, seu regulis hujusmodi intelligendæ etiam ex consuetudine, ac præsentia Galliæ jura, quæ ex Petro Pu-

teano de particularibus seu Regni, seu Ecclesiæ Gallicanæ libertatibus; nec non à Petro de Marca de concord. Sacerdotij ac Imperij; uti etiam à Richerio circa Ecclesiasticam & politicam potestatem jacitari solent, tamen præacti Puteani volumen, statim, ac prodijt in lucem, fuerit improbatum à Rege Christianissimo simul & Gallicano Clero. Quia verò ipsissimus hic liber Regni Gallicani Politicis ut plurimum est in usu, operæpretium visum est, ejus saltem Summarium limpidos vitæ sanctorum fidei puritatis studiosorum ob oculos ponere, ad effectum, à Christiani orbis partibus arceri periculosissima ejusdem axiomata. Quibus tamen consultò est præmittenda spiritualis ac temporalis potestatis distinctio ab ipsismet etiam Jurisconsultis Gallicis per Authorem tract. de libertatibus Ecclesiæ Gallicanæ lib. 10. cap. 1. relatis egregiè asserta & comprobata.

ARGUMENTA

Caroli Fevret tract. de abusu lib. 1. cap. 7. n. 10. illius duplicis potestatis discrimen ostendentis & probantis.

2. Hic igitur Author affert in hunc finem duos sequentes Canones. Unus in Cap. Duo sunt. dist. 96. adductus ita se habet: Duo sunt, quibus principaliter hic mundus regitur, auctoritas sacra Pontificum, & Regalis potestas. Alter ab eodem citatus Canon ita se habet: Si Imperator Catholicus est, (quod salva pace ipsius, dixerimus) filius est, non Præsul Ecclesiæ. Quod ad Religionem competit, discere ei convenit, non docere: habet privilegia suæ potestatis, quæ administrandis legibus publicis Divinitus consecutus est, ut ejus beneficij non ingratus contra dispositionem celestis ordinis nil usurpet. Ad Sacerdotes enim Deus voluit, quæ Ecclesiæ disponenda sunt, pertinere, non ad sæculi potestates, quas, si fideles sunt, Ecclesiæ suæ Sacerdotibus voluit esse subiectas. Imperatores Christiani subdere debent executiones suas Ecclesiasticis, non præferre. Idem omnibus istius distinctionis Canonibus statuitur.

3. Adducit etiam Fevretus ex Can. Quoniam. dist. 10. qui pars est Canonis, Cum ad verum. dist. 96. hæc verba nonnihil immutata: Sic Deus a se ipsis proprijs, & dignitatibus distinctis utriusque potestatis officia discrevit, ut & Christiani Principes pro æterna vita Pontificibus indigerent. & Pontifices pro cursu temporalium imperialibus legibus uterentur. Quatenus spiritualis actio à carnalibus distet incurfibus; & militans Deo, negotijs non se implicet secularibus: ac vicissim Divina non attingat, qui est temporalibus intentus. Sunt etiam in hac dist. 10. alij Canones huc pertinentes.

4. Laudat Justiniani Novell. 6. in præm. unde parva exscribit, sed, omiffis illis, quæ clarior distinctio designant. Sic autem habet Novellæ 6. præfatio: Maxima quidem in hominibus sunt dona Dei à supernâ collata Clementiâ, Sacerdotum, & Imperium: illud quidem Divinitus administrans; hoc autem humanis præsidens, ac diligentiam exhibens: ex uno eodemque principio utraque procedentia humanam exornant vitam.

A a a

Ad-